

(Намъ велятъ стоять на стражѣ). Р. 10. За сѣкопсе което ухапи Гръка ны смѣ длѣжны да отговарямы. Р. 10. Угладихъ ни тѣ пать-ать да изгынемъ. Р. 11. Нѣщо ми ѣ страхъ. Р. 26. Съ Гръци-тѣ ѣ драго да живувамы мирно, защо-то тѣ ни (намъ) носятъ даровы. Гръцкы-ать царь ны (насъ) выка да приземемъ блѣгарскѣ-тѣ земя, и да ѣ дръ-жимъ ны (мы). Р. 39. Глави ны (вин. мн.), бѣлы царю! Р. 42. Не ни трѣбвате! (намъ васъ не нужно!) Р. 43. Насъ ны чыкаты (насъ ждуть). Р. 71. Не ны (вин. мн.) ѣ страхъ съ тебе. Р. 160. Вашето иманіе менѣ не ми трѣбова. Р. 100. Сичкъ тѣжъ злобѣ той свали връзь брата ни Ивана. Р. 116. Ны вече знаемъ (намъ уже известно). Р. 121. Тежко ни и горко ни. (Будя намъ настанетъ). Р. 133. „Кого да ви праты?“ „Дай ни Володимира!“ *ib.* 138. Та менѣ що ми ѣ? (А мнѣ что?) *ib.* 185. Ясенъ погледъ распрѣснова хмарѣ-тѣ на живот-ать ны. *ib.* 175. Че имамъ майка мащиха И майка ми ме убива. Д. 7, 31—32. А менѣ (мечка-та) нищо некаже Но ми вика, либе ле. Д. 7, 20—21. Ако ма в Видинъ затриятъ, Нощѣ ми лежа земнѣте. (Если меня въ Видинѣ убьютъ, то трупъ мой возьметъ ночью). Д. 23, 31—32. Догде не сте ма за-трили, Със свирка да си посвирик. *ib.* 23, 51—52. Доста си по мевъ по-ходил *ib.* 24, 24. Не знаешъ ли, байчо, не помнишъ ли, Кога ние си-раци остахми *ib.* 25, 64—65. Доста ний походихме *ib.* 28, 53. Нии сми брата деветмина *ib.* 30, 53. Ние сми от цар пратени. *ib.* 31, 33. Вечни ся, кардаш, додѣя. *ib.* 32, 20. Откае се, либе, с тебъ зехми Ние си всичко събрахми. *ib.* 35, 3—4. Крака-та ни ся подвихъ. *ib.* 32, 21. Ние щем Коя да хванемъ. *ib.* 35, 79. Защо иска сос мене да легне *ib.* 38, 23. Мене ме викат на зефет. *ib.* 43, 15. Азъ като, либе, похлопамъ, Да додеш да ми отворишъ. *ib.* 13, 21—22. По чорбаджіе отъ назе. М. 160. На мене ми рече щела Яно, щерко! *ib.* 169. Що са-кахме, не дарува господър Тебъ не вѣста, а на мене хазно. *ib.* 173. Айде сега, мое мило брате, Токму стока мѣ да делиме. *ib.* 182. Тогай велятъ селяне-те: „Коджобаши Севдинъ тейко! Що не питашь да ка-жмие?“ М. 204. Емъ да го (доръ) яха, емъ да си хвали сасъ мене, парво либе, сасъ мене. М. 215. „Що ти даде мене (аасъ) мошне на далеку“ — „Той менѣ (dat.) донесолъ струнени дисаки“. *ib.* 229. За-ранъ ще ме рано на пѣтъ да идемъ. *ib.* 328. Моята майка и твоя Тіе две сестри родени, А мѣ парви братучеди. *ib.* 347. Никой по край насъ немаше, Сждъ еденъ господър нѣтъ назъ. *ib.* 402. Калина не ни ѣ за добро. Д. 44, 37. Мене ме сургунъ сторѣте, Жена ми робниѣ земѣте. *ib.* 46, 77—78. Носи, Тодорко, какво щешъ, Сѣ ще си мене либава. *ib.* 47, 28—29. Ако жъ с добръ не дадешъ, Ни с зло щемъ да ѣ земнеме. *ib.* 51, 34—35. Азъ щѣ станъ зеленъ явор, Ти при мене тѣнка ехла.